

Опубліковано та ліцензовано
за домовленістю з Loewe Verlag GmbH.

Уперше опубліковано у 2016 році
під оригінальною назвою
«DIE VAMPIRSCHWESTERN 3 — Das Buch zum Film».

Серія «Сестри-вампірки»

Усі права застережено.

Фендріх Надя

Ф42 Сестри-вампірки 3. Книга до фільму / Надя Фендріх ;
пер. Л. І. Дубовик. — Харків : Вид-во «Ранок», 2020. —
192 с. — (Серія «Сестри-вампірки»).

ISBN 978-617-09-4517-4

У родині Цепешів поповнення! У Даки та Сільванії з'явився братик — напіввампір Франц. Але тільки-но малюкові виповнився один рік, його викрадає володарка Трансільванії Антаназія. Вона прагне зробити хлопчика своїм наступником на вампірському престолі. Хто допоможе врятувати Франца, якщо Сільванія випадково загіпнотизувала батьків?

УДК 82-93

eco
paper

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-4517-4

© Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2016
Innenillustration: Dagmar Henze
Umschlag- und Filmfotos: © 2016 CTMG,
© Дубовик Л. І., переклад, 2020
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

Гелена любила зависнути десь зі своїми новими подругами. Втім, нерідко їй доводилось миритися з тим, що Дака і Сільванія висіли, немов кажани, вниз головою, зачепившись ногами за якусь поперечину.

Але, мабуть, найбільш за все Гелена любила таємниці. У неї самої була одна. Гелена носила слуховий апарат і старанно приховувала це від усіх, або майже від усіх. Сільванія і Дака були напіввампірками, і теж ніхто — або майже ніхто — не повинен був про це знати. Страшну таємницю зберігав і товариш дівчаток Лудо Шварцер. Лудо мав надзвичайний дар: час від часу він віщував події. Крім того, дідусь Лудо був чарівником. Саме завдяки цим таємницям, що їх мав кожен з однокласників, вони, мабуть, і потоваришували, вбачаючи одне в одному споріднену душу.

Тільки Якоб Бартон не приховував ніяких таємниць про себе. Він був звичайним хлопцем, ну за винятком того, що його тато — австралієць, мама пише книжки про вампірів, а сам Якоб любить ласувати часниковими багетами. А ще у Якоба по вуха закохана Сільванія. Але про це знали всі. А якщо про таємницю знають всі — яка ж то таємниця? Отже, нехай Якоб аж ніяк не особливий і аж ніяк не надзвичайний, але для Сільванії він був найдивовижнішою людиною на світі — тим самим казковим принцом, про котрого вона мріяла дорогою в Біндбург. Принцом, який поцілує її в губи і ходитиме

ЗМІСТ

Чорний замок	7
Будинок, повний смердючок	10
Вогняні погляди	24
Три майже ідеальні плани	34
Страшенна сварка.	38
Батьки-пустунчики	47
Непрохана гостя	55
Бомбочка-смердючка	60
Допомога поряд	64
Повна бойова готовність	72
Чарівна печера	77
Подорож з мисливцем за вампірами.	90
Великі діти та їхні няньки	93
Небезпечний кордон.	95
«Схід Місяця»	100
Заблукані мандрівники.	104
Неймовірний двобій	106

Хай живе часникостріл!	113
Гірка правда	118
Ну дуже захоплива гра!	128
Заборонена кімната	132
Дивіться всі: мій чоловік — вампір!	137
Нещастя, та й годі!	143
Некерована тварина	146
Підготовка до найвеличнішого шоу	149
Корона Забуття	154
Сонячне затемнення	158
Прощавай, Антаназіє!	163
Розставання з Чорним замком	169
Повернення додому	171
Один маленький нюанс	175
Вечірка на Ліндевег, 23	177
Декілька десятків підгузків потому	181
Словник	183

Чорний замок

Була ніч і така похмура й непроглядна, якими бувають ночі лише в одному краї. Край цей споконвіку овіяний зловісними переказами та легендами, від яких холодне серце. Ліси тут дрімучі й болотисті. І навіть сонце заглядає в цей забутий Богом куточок землі зовсім ненадовго, а то й узагалі оминає його стороною. Дні тут надзвичайно короткі, а ночі тривають мало не цілу вічність. Як настає темрява, тьмяні промені місячного сяйва пестять бліді, мляві обличчя істот, зустріч з якими звичайному смертному нічого доброго не обіцяє. Тому що живляться ці істоти кров'ю. Свіжою. Теплою. Людською. Цей край називають Трансільванією. І мешкають тут вампіри.

Упродовж багатьох століть Трансільванія знала лише одного володаря — Його Неперебутність графа Дракулу. Але навіть такому консервативному народові, як вампіри іноді хочеться змін. Епоха правління Дракули закінчилася, і на місце Його Неперебутності прийшов новий правитель, ще більш грізний і могутній. Відтоді володарі регулярно змінювали одне одного, поки нарешті трон не посіла Її Пишність Антаназія. Своїм народом Антаназія правила із замку, що отримав назву «Чорний».

Чорний замок стояв у найгустіших нетрях трансільванського лісу. Його владна господиня мала славу вампірки нечуваної вроди, гострого розуму і непере-
можної сили. Її влада простягалася далеко за межі Трансільванії. І в якому б глухому куті не мешкали її піддані, Антаназія знала про них геть усе.

Але за однією вампірською родиною вона спостере-
рігала найпильніше. Ця родина мешкала не в Трансільванії, а в Німеччині. Проте Антаназія мала щодо неї великі плани. Адже саме на цю родину вказали всі знаки. Саме над цією родиною зійшлися всі зірки...

Антаназія підняла вгору тонкий білий палець. На нього відразу ж сів кажан і віддано подивився на господиню. Антаназія щось прошепотіла йому на вухо.

Заплющивши на мить очі, кажан розгорнув крила і безшумно злетів. Зробивши коло над тронною залою (оздобленою, до речі, надзвичайно пишно) і минувши довгі похмурі коридори, кажан покинув Чорний замок і вирушив невідомо куди.

Залишивши позаду дрімучий трансільванський ліс, він пролетів над непривітними сірими горами, з яких спускалися в долину шумливі річки. В їхніх потоках танцювали промінчики місячного сяйва.

Вовчі зграї полювали на здобич, на селян нападали вампіри — одне слово, тривало звичне для цієї місцини життя. І все, що бачив, ширяючи в небі, кажан, бачила й Антаназія крізь збільшувальне скло свого монокля.

— Лети ж бо, лети, — схвильовано шепотіла Антаназія.

І кажан летів усе далі й далі, над луками й долинами, над лісами й автострадами. Зайнялося на світ, через деякий час сонце досягло зеніту, але вірний слуга Антаназії і не думав про відпочинок. Лише з першими променями передзахідного сонця вдалині з'явилися непевні обриси німецького містечка Біндбург.

Коли кажан нарешті підлетів до непоказного будинку з похиленими віконницями, у Антаназії замерло серце. Цей порослий плющем будинок стояв на вулиці Ліндевег, на околиці Біндбурга. Його оточував дещо занедбаний, але надзвичайно мальовничий садок.

Опустившись на віконницю, кажан із цікавістю зазирнув усередину будинку. Антаназія напружено стежила за своїм посланцем через монокуляр. Від побаченого її очі радісно заблищали, а губи розплилися в демонічній посмішці, оголивши гострі, наче кинджали, ікла.

Будинок, повний смердючок

Дакарія і Сільванія Цепеші стояли перед дзеркалом, старанно підпилюючи ікла. Для Дакарії (або просто Даки, як зазвичай її всі називали) цей процес був вельми важкий і марудний: не так просто підпилювати ікла, коли твоє віддзеркалення дуже розмите. Не шкодувала сил і її сестра-близнючка. Сільванії аж надто не хотілося, щоб її гострі ікла хтось помітив. Під «хтось» маємо на увазі людей. Річ у тому, що Дакарія і Сільванія Цепеші — справжнісінькі вампірки, точніше, справжнісінькі напіввампірки. А от їхній батько — Михайл Цепеш — чистокровний вампір.

Шляхетний нащадок давнього вампірського роду Михайл багато століть безтурботно жив у трансільванському мегаполісі Бистрія, поки одного дня не зустрів у горах дівчину небаченої краси, таку собі руду бестію з грайливими очима й ніжними, ніби пелюстки троянди, губами. Рідкісний вампір у розквіті своїх вампірських сил зміг би встояти, відчувши звабливий аромат її шкіри. Зробивши майстерний флопс, Михайл миттю опинився за спиною у прекрасної незнайомки

і зробив те, що на його місці зробив би будь-який вампір: роззявив рота і вп'явся зубами в тендітну шию. Але на превеликий його подив, замість теплої солодкої крові у нього на зубах захрускотів пластик!

Виявляється, напередодні доленосної зустрічі дівчина потрапила під каменепад, пошкодила шию, і лікар призначив їй спеціальний комір.

Дівчина здивовано подивилася на незнайомця. Скільки ж небезпеки було в погляді його зухвалих темних очей!

Міхай зацікавлено поглянув на незнайомку, яку, як з'ясувалося згодом, звали Ельвірою. Скільки ж тепла і любові було в її погляді!

І він закохався в неї. Відразу. І на все життя.

А Ельвіра одразу закохалася у вампіра, та так шалено, що залюбки змінила своє прізвище і стала фрау Цепеш. Незабаром після весілля у Міхая й Ельвіри народилися близнючки Сільванія і Дакарія — вампірки-покручі. Багато в чому схожі на батьків, вони були повні протилежності одна одній. Сільванія була більше людиною, ніж вампіром. Вона носила чудернацькі сукні з мереживом і рюшиками. Її русяве волосся пишними локонами спадало на плечі. У жилах Даки вирувало значно більше вампірської крові, ніж у її сестри. Вона ненавиділа сукні й кучері, підстригала коротко волосся й одягалася у все чорне.

Попри те, що сестри-вампірки були дуже різні, вони повсякчас трималися разом і стояли одна

за одну горою. Так було завжди: і коли вони жили в Трансільванії, і коли перебралися до Біндбурга.

На перших порах їм обом було непереливки в Німеччині. Сільванія вельми тішилася, що їхня родина тепер житиме серед людей. Більш того, їй і самій захотілося стати повноцінною людиною. Та коли її сестра перетворилася на звичайну людську дівчинку, Сільванія переконалася, що бути людиною так само непросто, як і напіввампіром.

Дачі Німеччина спочатку здалася страшенно нудною глушиною, де все аж занадто охайне, чистеньке, дуже пригладжене й підстрижене. А ще виявилось, що в цій країні повно людей і що від них усіх треба ретельно приховувати свою справжню натуру. Спочатку Дака сумувала за Бистрією, але минуло зовсім небагато часу, і вона зрозуміла, що на новому місці не так уже й погано. Ще б пак, адже у них із Сільванією з'явилися друзі, найкращі у світі.

От хоч би й Гелена. Дівчина обожнювала кладовища і майстерно малювала кульковою ручкою всіляких фантастичних потвор у себе на руках. Гелену геть не дивувало, що її подруги — справжнісінькі напіввампірки. Подумаєш... Щоправда, вперше дізнавшись про таємницю Сільванії і Даки, вона трохи злякалася і навіть про всяк випадок сховалася в туалеті. Але варто було сестрам один раз взяти Гелену в *fugli poar*, як вона відкинула всі забобони й упередження.